

200705525/1.

Datum uitspraak: 14 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no..AWB 07/7506 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 18 juli 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen en daarnaast geweigerd om hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 juli 2007, verzonden op 19 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 20 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. R.S.D. Ramrattansing, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

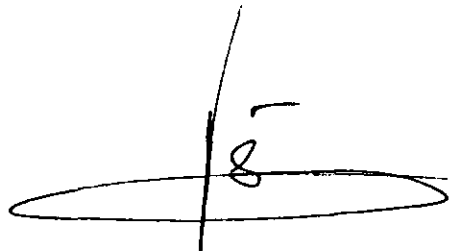
w.g. Ramrattansing
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 14 september 2007

408.

Verzonden: 14 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/7506

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 18 juli 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Soedanese,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. P. Bouman,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. J.E.J. ten Berg.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 12 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen. Voorts heeft verweerder besloten eiser niet in aanmerking te brengen voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking alleenstaande minderjarige vreemdeling als bedoeld in artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 (hierna amv-vergunning).

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is gevoegd behandeld met de zaak van zijn broer met zaaknummer AWB 07/7503 op de zitting van 5 juli 2007. Eiser en verweerder zijn verschenen bij gemachtigde. Tevens is als medegemachtigde verschenen de vader van eiser. Vervolgens zijn de zaken weer gesplitst.

Overwegingen

1. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd. Eiser is afkomstig uit Soedan en behoort tot de noord-Arabische stam

Al-Zyadya. Nadat eisers ouders en zusje in 1999 Soedan zijn ontvlucht, is eiser, gelijk met zijn broertje, opgepakt door de politie. Eiser is een week vastgehouden, omdat de autoriteiten wilde weten waar hun vader verbleef. Nadat eiser is vrijgelaten, heeft hij zes jaar bij (hierna:) ondergedoken gezeten. De opa van eiser vertelde hem dat hij nog steeds door de politie werd gezocht en deze opa heeft ervoor gezorgd dat eiser naar zijn ouders en zusje in Nederland kon komen.

2. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor toelating op één van de gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000). Voorts heeft verweerder eiser niet een amv-vergunning verleend.

3. Eiser heeft gesteld dat hem een verblijfsrecht toekomt op de verleningsgronden genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d van de Vw 2000 en op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000.

4. De rechtbank overweegt als volgt.

Ten aanzien van de asielvergunning

5. Aan de orde is de vraag of het besluit van 12 februari 2006 op dit onderdeel in rechte stand kan houden.

6. Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

7. Ingevolge artikel 1(A) van het Verdrag is sprake van vluchtelingenschap in het geval dat de vreemdeling, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

8. De rechtbank stelt voorop dat de algehele situatie in Soedan niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit Soedan in het algemeen, en die behoren tot de noord-Arabische stam Al-Zyadya in het bijzonder, zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Eiser dient derhalve aannemelijk te maken dat er hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

9. Eiser heeft gesteld dat hij vluchteling is omdat hij gegronde vrees heeft voor vervolging door de Soedanese autoriteiten in verband met de familieband met zijn vader en wegens diens politieke activiteiten.

10. Verweerder heeft zich in het thans bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser zijn vrees voor problemen niet aannemelijk heeft weten te maken door middel van persoonlijke feiten en omstandigheden. Volgens verweerder ontbeert de door eiser gestelde vrees voor vervolging door de Soedanese autoriteiten realiteitszin, nu niet is gebleken dat eiser in de zes jaar na zijn detentie en voor zijn vertrek uit Soedan in de negatieve belangstelling van de Soedanese autoriteiten heeft gestaan. Eiser is onder toezicht van de bewakers uit detentie vrijgelaten en heeft hierna zonder enig probleem dan wel aandacht van

de Soedanese autoriteiten enkele weken bij zijn opa in verbleven. Vervolgens heeft eiser gedurende zes jaar bij in verbleven, alwaar hij heeft deelgenomen aan het openbare leven door te werken als schapenhoeder en bouwvakker. Niet gebleken is dat gedurende dit zesjarige verblijf sprake is geweest van enige negatieve aandacht van de Soedanese autoriteiten, aldus verweerder. Verweerder acht hierbij van belang dat eiser heeft verklaard dat hij op voorspraak van zijn opa Soedan heeft verlaten en naar Nederland is gekomen omdat zijn ouders hier verblijven. Volgens verweerder baseert eiser zijn vrees voor vervolging slechts op vermoedens. Verweerder concludeert dan ook dat, nu eiser zijn vrees voor problemen niet aannemelijk heeft weten te maken door middel van persoonlijke feiten en omstandigheden, niet kan worden uitgegaan van de geloofwaardigheid van de gestelde vrees voor vervolging. Verweerder acht derhalve het asielrelaas van eiser ongelooftwaardig.

11. Eiser heeft in beroep aangevoerd dat hij in bewijsnood verkeert ten aanzien van zijn gestelde vrees. Eiser stelt dat hij datgene heeft gedaan wat van hem verwacht kan worden teneinde zijn gestelde vrees te onderbouwen en dat hij hiervoor geen ander bewijs kan aandragen. Gelet op het feit dat verweerder de door eiser aangedragen feiten wel geloofwaardig heeft geacht en verweerder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 niet aan hem heeft tegengeworpen, dient volgens eiser in dit geval van bewijsnood, hem het voordeel van de twijfel te worden gegund, in die zin dat verweerder tevens dient uit te gaan van de geloofwaardigheid van de door hem gestelde vrees. Door in dit geval de feiten wel geloofwaardig te achten en de gestelde vrees niet, geeft verweerder een onjuiste toepassing aan artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, aldus eiser.

12. De rechtbank stelt vast dat verweerder de feiten die ten grondslag liggen aan de aanvraag van eiser geloofwaardig acht, doch dat de door eiser gestelde vrees voor vervolging door de Soedanese autoriteiten vanwege zijn familieband met zijn vader en wegens diens politieke activiteiten niet geloofwaardig wordt geacht. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten en de aan die feiten ontleende vermoedens tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. De rechtbank dient zich dan ook bij haar oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een vreemdeling te beperken tot het oordeel of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is.

13. Nu eiser de door hem gestelde vrees dat juist hij zal worden vervolgd door de Soedanese autoriteiten op geen enkele wijze heeft gestaafd, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de gestelde vrees ongelooftwaardig is. Gelet op deze ongelooftwaardigheid van de gestelde vrees heeft verweerder in redelijkheid het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig kunnen achten.

14. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Anders dan eiser is de rechtbank van oordeel dat verweerder hierbij geen onjuiste maatstaf heeft aangelegd.

15. Ten aanzien van de toelatingsgrond genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000, heeft verweerder zich blijkens het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Soedan het reële

risico loopt te zullen worden onderworpen aan een door artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) verboden behandeling, zodat hem op deze grond geen recht op verblijf toekomt.

16. Eiser heeft in dit verband in beroep aangevoerd dat terugzending naar Soedan in strijd is te achten met artikel 3 EVRM, aangezien hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling in de zin van dit artikel. Volgens eiser is niet slechts sprake van een mogelijke kans op een onmenselijke behandeling, maar een reële kans. Subsidiair stelt eiser dat afweging van betrokken belangen niet in redelijkheid kan leiden tot afwijzing van verblijf op grond artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000.

17. Ingevolge artikel 3 EVRM, artikel 3 van het Anti-Folterverdrag en artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: IVBPR) dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat eiser bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De wijze waarop het Europese Hof voor de rechten van de mens artikel 3 EVRM - onder meer in het zogenoemde -arrest - heeft uitgelegd brengt met zich dat de toepasselijkheid van dit artikel individueel beoordeeld moet worden. Het is dan ook aan eiser om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende omstandigheden, die met zich meebrengen dat eiser een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

18. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiser door hetgeen hij heeft aangevoerd niet aannemelijk heeft gemaakt dat juist hij bij terugkeer naar Soedan een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. In beroep heeft eiser geen concrete, hem persoonlijk betreffende omstandigheden naar voren gebracht die met zich meebrengen dat eiser een verhoogd risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. De enkele niet onderbouwde stelling van eiser dat hem een dergelijke behandeling te wachten staat bij terugkomst met daarbij de verwijzing naar artikel 3 EVRM, is hiervoor onvoldoende.

19. Ten aanzien van de toelatingsgrond genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw 2000, heeft eiser zich in beroep op het standpunt gesteld dat verweerder bij afweging van alle betrokken belangen niet in redelijkheid tot een expliciete weigering heeft kunnen komen op deze grond. Ter zitting heeft eiser zijn beroep toegelicht en meegedeeld dat het niet ziet op het traumatabeleid, maar op de individuele klemmende redenen van humanitaire aard.

20. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

21. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat hetgeen eiser in dit verband heeft aangevoerd niet kan leiden tot toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw 2000. Eiser heeft immers geen redenen aangevoerd die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit Soedan. Eiser heeft in beroep slechts redenen aangevoerd die verband houden met situaties die zich mogelijk zullen voordoen bij zijn terugkeer naar Soedan.

22. Ten aanzien van de toelatingsgrond genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw 2000, heeft eiser in beroep volstaan met de stelling dat hem op die grond een verblijfsvergunning moet worden verleend, nu terugkeer naar Soedan van bijzondere hardheid zou zijn.

23. Onbetwist staat vast dat eiser afkomstig is uit Soedan. De rechtbank overweegt dat verweerder kan besluiten tot invoering van een categoriaal beschermingsbeleid indien de algehele situatie in een land van dien aard is dat terugkeer van personen afkomstig uit dat land van onevenredige hardheid getuigt. Daarbij geldt dat verweerder bij de vraag of een dergelijk beleid geïndiceerd is een ruime beoordelingsvrijheid toekomt.

24. Verweerder heeft geconcludeerd dat voor Soedanesen behorend tot de stam Al-Zyadya geen categoriaal beschermingsbeleid geïndiceerd is, nu dit geen categorie asielzoekers betreft voor wie terugkeer naar het land van herkomst in verband met de algehele situatie aldaar van bijzondere hardheid is.

25. Nu eiser zijn standpunt dat een categoriaal beschermingsbeleid wel degelijk geïndiceerd is op geen enkele wijze heeft onderbouwd, heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat een categoriaal beschermingsbeleid voor Soedanesen behorend tot de stam Al-Zyadya niet geïndiceerd is.

26. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 van de Vw 2000 genoemde gronden.

Ten aanzien van de amv-vergunning

27. De rechtbank is van oordeel dat het beroep zich mede uitstrekt tot de beslissing van verweerder om eiser geen amv-vergunning te verlenen. Verweerder heeft zich bij verweerschrift van 29 maart 2007 op het standpunt gesteld dat het beroep van 7 maart 2007 zich hiertoe niet uitstrekt, nu eiser hiertegen geen gronden heeft ingediend. De rechtbank stelt echter vast dat eiser bij nader aanvullend beroepschrift van 26 maart 2007 hiertegen aanvullende gronden heeft ingediend. De rechtbank laat deze aanvullende gronden toe, nu eiser er reeds in de aanhef van het beroepschrift van 7 maart 2003 melding van heeft gemaakt dat het beroep zich mede richt tegen het besluit van verweerder tot de niet-verlening van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder 1, van de Vw 2000. Gelet hierop is dan ook de vraag aan de orde of het besluit van 12 februari 2007 op dit onderdeel in rechte stand kan houden.

28. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Bij of krachtens algemene maatregelen van bestuur kunnen regels worden gesteld over de beperkingen en voorschriften.

29. Onder de Vw 2000 wordt bedoelde vergunning tot verblijf verleend op grond van het bepaalde in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 juncto artikel 3.6, onder c, van het Vb 2000 en aangeduid als de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling'.

30. In artikel 3.56 van het Vb 2000 worden criteria gegeven op grond waarvan een vergunning als alleenstaande minderjarige vreemdeling kan worden verleend.

31. Verweerder heeft het beleid ten aanzien van alleenstaande minderjarige vreemdelingen neergelegd in hoofdstuk C2, ten tijde hier van belang, van de Vreemdelingencirculaire 2000, (hierna: Vc 2000). Daaruit valt af te leiden dat dit beleid niet van toepassing is op de minderjarige asielzoeker als in Nederland een meerderjarige verblijft, die geacht kan worden de verantwoordelijkheid voor de begeleiding of verzorging van deze minderjarige vreemdeling te hebben en van wie uit dien hoofde verwacht mag worden dat hij/zij de begeleiding of verzorging van de minderjarige op zich neemt.

32. Onbetwist staat vast dat de beide meerderjarige ouders van eiser zich in Nederland bevinden en dat eiser bij zijn moeder verblijft. Reeds om die reden kan verweerders besluit om eiser niet een amv-vergunning te verlenen de toets in rechte doorstaan. De stelling van eiser dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten te toetsen of voor eiser adequate opvang voorhanden is in Soedan, behoeft dan ook geen bespreking meer, nu deze toets onderdeel uitmaakt van het beleid zoals neergelegd in hoofdstuk C2 van de Vc 2000.

33. Uit het voorgaande vloeit voort dat het beroep ongegrond is.

34. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.R. van Es-de Vries als rechtbank in tegenwoordigheid van P.L.M.M. Mulders als griffier en uitgesproken in het openbaar op 18 juli 2007.

De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **19 JULI 2007**

BOUMAN c.s.

ADVOCATEN

mr P. Bouman*
mr N.A.P. Heesterbeek
mr M.P. Ufkes

Noordende 28
5701 SR Helmond
tel 0492 527080
fax 0492 527745

alsmede per fax
Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Helmond 2 augustus 2007
Inzake / Staat
Uw ref.
Onze ref. 02/12/01e

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 3 AUG 2007	
ZAACNR.	200705525
AAN:	/
BEHANDELD: GD.	PAR:

Procedurenummer : 07 / 7506 BBEPTDN V11A5 G59
Zittingsdatum : 19 juli 2007
dossiernummer M.v.J : 0505.18.0134
CRV-nummer :
betreft cliënt :
geboortedatum :
nationaliteit : Soedanese

Hoogedelgestreng College,

De heer _____ wonende te _____, aan de Mijnsherenlaan 66d, te dezer zake woonplaats kiezende te Helmond aan het Noordende 28, ten kantore van mr P. Bouman, advocaat en procureur, die ten deze verklaart bepaaldelijk door hem gevolmachtigd te zijn tot ondertekening en indiening van het onderhavige beroepschrift stelt in de hoedanigheid van gemachtigde Hoger Beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats te 's-Hertogenbosch onder registratienummer 07 / 7506 BEPTDN V11 A5 G59 waarbij de rechtbank als volgt heeft beslist:
"Verklaard het beroep ongegrond".

Appellant kan zich met vermelde uitspraak niet verenigen en voer tegen vermelde uitspraak de navolgende grieven aan:

Grief:

Ten onrechte heeft de rechtbank niet in haar overweging betrokken het argument van appellant genoemd in zijn nader aanvullend beroep d.d. 7 maart 2007 (pagina 2, alinea 1 en 2) dat van appellant niet kan worden verlangd dat hij gescheiden wordt van zijn ouders in verband met het feit dat een dergelijke scheiding strijd oplevert met het verdrag inzake de rechten van het kind met name artikel 3 lid 1 en tevens in strijd is met artikel 8 EVRM.

-1-

Door voorbij te gaan aan bovengenoemde argumenten van appellant heeft de rechtbank gehandeld in strijd met artikel 8:69 lid 1 van de AWB derhalve is appellant van mening dat de rechtbank opnieuw dient te onderzoeken of de door appellant bestreden beschikking niet in strijd is met artikel 8 EVRM en het verdrag inzake de rechten van het kind.

Bij het onderhavige Hoger Beroep worden de navolgende stukken in kopie overgelegd:

- bestreden uitspraak d.d. 18 juli 2007
- Nader aanvullend beroep d.d. 26 maart 2007

Gelet op het vorenstaande verzoek ik u namens appellant dit Hoger Beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen en te bepalen dat aan appellant een verblijfsvergunning asiel wordt verleend, met veroordeling van verweerder in de kosten die appellant in verband met de behandeling van dit Hoger Beroep rederlijkerwijs heeft moeten maken.

Helmond, 2 augustus 2007

P. Bouman
gemachtigde

